

dog vare, inden I kommer afsted! ... Du maa sige til Doktoren, Niels, at han maa komme øjeblikkeligt. Barnet ligger i frygtelige Kramper!“

I Løbet af de følgende Timer forværredes Guttens Tilstand. Selv efter gentagne Badninger i dampende Vand tiltog Anfaldene baade i Styrke og Langvarighed. Hans Ansigt blev efterhaanden næsten sort, og trods al anvendt Forsigtighed havde han under et af Anfaldene bidt sig i Tungen, saa der flød Blod ud af Mundvigene. Emanuel maatte opbyde al sin Viljestyrke for ikke helt at synke sammen overfor den rædselsfulde Gaade, som Barnets Tilstand var ham. Han slap ikke Haabet om, at alt snart skulde være overstaaet, — forsvundet ligesaa pludseligt, som det var kommet. Han søgte at trøste sig selv og Hansine med, at enkelte Børn havde en særegen Tilbøjelighed til — endog under lette Forkølelser — at falde i heftige Kramper; og han forblev hele Tiden ved hendes Side for at være behjælpelig med Barnets Pleje. Men efterhaanden som Timerne forløb, uden at der viste sig mindste Tegn til Lindring, svigtede Fortrøstningen ham, og han vendte nu alt sit Haab mod Doktorens Bistand. Han stillede sig ud paa Flisetrappen og lyttede med tilbageholdt Aandedræt, ... men ikke den mindste Lyd naaede hans Øre. Han gik omkring Gavlen og følte sig i Mørket frem gennem den store, tilgroede Have, indtil han kom op paa en lille Jordhøj, hvorfra man om Dagen kunde overse Kyndløse-Vejen helt ud til Mosegrænsen i Vest. Med bankende Hjerte stirrede han ud i den mørke Nat i Haab om at skimte Skæret af en sig nærmende Lygte, ... men Jord og Himmel smeltede sammen for hans Øjne uden et Lyspunkt.

Og som han stod overfor dette gravsorte Mørke, dette ubarmhjertige Mulm, der havde slukket alle Stjerner og ligesom udslettet Vejene, hvorfra Hjælpen skulde komme til hans lidende Barn, var det pludselig for ham, som om han saae dybt ind i det uendelige Verdensrum og indtil dettes yderste Grænser kun fandt rugende Mørke og Kulde og gabende Tomhed. Som et Menneske, for hvem det svimler ved Synet af en Afgrund, der har aabnet sig for dets Fod, slog han Hænderne for sit Ansigt og udstødte halvhøjt og som i Vildelse: